

А за това нѣщо казва Онисикритъ. Но Александръ казва че като бѣха оставили товаритѣ съ оръжията имъ, и прѣминаха силното течение на рѣката, но намокриха се до съсцитѣ. А слѣдъ като бѣше миналъ рѣката, замина съ конницитѣ до двадесетъ стадий (единъ часъ) растоание напрѣжъ отъ пехотата, като си прѣдполагаше щото, ако би че враговетѣ ще го нападнатъ той съ конницитѣ много добрѣ ще ги надвие; ако пакъ хванатъ да бѣгатъ враговетѣ, тогазъ ще го пристигне пехотата. А случи се първото. Тѣй щото хиляда конници и шестдесетъ колесници нападнаха върхъ Александра, но всичкитѣ тѣзи колесници ги завладе, а отъ войницитѣ уби до четиристотини души. Прочее, като се научи царь Поръ че тѣй е била работата, за то пристигна съ всичката си военна сила, съ исключение на малка сила която бѣше оставилъ при рѣката за да спрѣ Македонцитѣ да не прѣминатъ. А като се уплаши Александръ отъ слоновотѣ, и отъ множеството на враговетѣ, та той самъ се устреми къмъ едното крило на войската на враговетѣ, а заповѣда на Кина да нападне десното. Но станаха и отъ двѣтѣ страни голѣми променения, та ония, които бѣгаха отеглуваха се къмъ звѣроветѣ и тамъ сж се згрубирали; сражението обаче, като начала отъ зората та до два часѣтъ слѣдъ пладне трая, и хванаха враговетѣ вече да се очаяватъ. Тѣзи нѣща че сж станали тѣй, казва самийтъ началникъ